

Bilag V.

Til Folketingets Udvalg for Forslag til Strandingsloven af 10. April 1885.

Efter Anmodning fra Fiskeriforeninger paa Jyllands Vestkyst tillader man sig herved under Henviisning til det af „Dansk Fiskeriforening“ fremsendte Andragende til Justitsministeriet af 18. Maj 1905 angaaende Tillæg til eller Forandringer i Strandingsloven af 10. April 1885 at andrage det ærede Udvalg om ved Lovforslagets Behandling at søge gennemført:

1. at Forslagets § 3 forandres saaledes, at Lovens § 14 hjemler Bjærgerne af alt løst i Søen drivende Vraggods Ejendomsret over samme, naar Ejer efter passende Frist ikke melder sig, og den eventuelle Told er betalt;
2. at det paalægges i alle Strandings- og Grundstødningstilfælde at benytte de stedlige Bjærgelav, naar Forbindelse med Land kan faas, og Arbejdskraft behøves, og at Stridigheder om Erstatningskrav afgøres ved Voldgift;
3. at det i Loven bestemmes, at Strandfogedembederne i alle Tilfælde besættes med Fiskere eller andre søkyndige Mænd.

Som Begrundelse af dette vort ærbødige Andragende tillader man sig at anføre.

Som Strandingsloven er affattet, kunne Søfolk og Fiskere ikke være tjente med at bjærge løst i Havet drivende Vraggods og indbringe det til dansk Kyst. Den Trediedel af Værdien, som de have Ret til, efter at alle Omkostninger ere dækkede, viser sig nemlig erfaringsmæssig at blive saa lille, at det i de allerfleste Tilfælde er forbundet med Tab, ikke at tale om unødigt Møje og Tidsspilde, at udføre Bjærgningsarbejdet af Vraggods i aaben Sø, hvorfor danske Søfolk og Fiskere som oftest, naar de i Søen passere værdifuldt løst Vraggods som Tømmer, Bræder, Korkballer, Dritler med Smør, Tønder med Olie eller lignende værdifulde Sager, lader Drivgodset fare, eller, for saa vidt man bjærger det, indbringer det til en udenlandsk Havn, hvor man indvinder den fulde Værdi. „Dansk Fiskeriforening“ kan tænke sig, at naar Regeringen paa dette Punkt ikke i højere Grad har imødekommet Foreningens Andragende af 18. Maj 1905, kan Grunden hertil være, at man ikke i nævnte Skrivelse tilstrækkelig har begrundet og oplyst det rejste Krav.

I Almindelighed er det nemlig saaledes, at saavel Ejeren af det forliste Gods som Staten og Bjærgerne ville have Fordel af, at Loven gives den andragede Forandring.

Fiskerne langs Jyllands Vestkyst have i saa Henseende samstemmigt meddelt:

Det hænder hyppigt, at vi paa Havet træffe store Værdier af flydende Vraggods, navnlig Dækslast af forskellig Art. I godt Vejr vilde vi ofte kunne i aaben Sø optage og derefter indbringe drivende Vraggods af flere Hundrede, ja, til Tider endogsaa af flere Tusinde Kroners Værdi. Under saadanne Forhold inddriver nemlig ikke Vraggods, fordi Strømmen da altid vil føre det langs Landet. I Storm og haard Kuling, hvor saadant Gods med Paalandsvind fornemlig skyllens ind mod Stranden, kunne vi ikke bjærge det, da Risikoen er for stor og Udbyttet tilmed saa ringe.